

25.12.1981

TRABZON BELEDİYESİ HALK JÜRİSİ TOPLANTISI:

TRABZONUM İMAR SORUNLARI ÜZERİNDE BİR DEĞERLENDİRME.

Trabzon göreceli olarak çevre kentlerden daha yavaş büyümektedir ve bu durumu ile Trabzon, çevre kentlerin bir bakıma baskısı altındadır. Bu baskı kendini çeşitli şekillerde arazi kullanımını ve arazi talebi olarak göstermektedir. Yine bir başka şekilde, bu baskı kent yönetimi üzerinde de görülmektedir, kent trafiğinin düzenlenmesi ve yönetimi gibi. Bütün bunlar, sorunların bölge ölçegindeki yansımalarıdır.

İmar sorularına kent ölçeginde bakıldığından, en önemli sorunun toprak ve mülkiyet sorunu olduğunu, yani parçalı ve çok hisseli bir mülkiyet düzeni ve sınırlı-hiç olmazsa şimdilik- toprak arzının yarattığı sıkışıklıktır. Mülk sahiplerince, geçtiğimiz yıllarda, planda kamu yararına ayrılan alanların konut alanlarına katılması ve yapı nizamını değiştirmeye istekleri, planı ilkelerinden saptırmaya zorlayan başlıca isteklerdir. Belediye ye yapılan başvuruların çoğuluğu, planda yol-otopark ve yeşil alanların koruta terki, yeni konut alanları ~~alanları~~ açılması ve sanayi-ticaret ve turistik tesisler için yer ayırmaması konularında belirginleşmektedir. Bu tür istekler ise sonuçta planın öngördüğü yoğunlukları artırıcı gelişmeleri ortaya çıkarmıştır. Planın kendisi ise bu tür gelişmelere karşılık verecek ön tahminlere göre yapılmamıştır.

Son on yıllık süre içinde Trabzon Belediye'si kurulları imar planı uygulamasını mülk sahipleri lehine kolaylaştırıcı bir tutum izlerken kamu yararını kollamaktan ve plan bütünlüğünü korumaktan uzak kalmışlardır, ve plana karşı plansız davranış ⁱⁿ geçirdigimiz seçim dönemlerinde ve dengesiz politik ortamda çok sıkı ilişkili olduğu görülmüştür. Bu dönemlerde plan tadilat isteklerinde artışlar işlenmiştir.

.2.

Planda değişiklik isteklerinin kent içindeki dağılımı; Belediye-Kız Sanat Emtsittüsü ve Sahil yolu arasındaki alanda, Atapark ve Sigorta Hastanesi çevresinde, Fatih Camii-Tekel-Çarşı Camii arasında, Erdoğdu girişinde, Esentepe-Fatih Parkı çevresinde yoğunlaşmaktadır. Böylece plan alanının yaklaşık %3 kadar bir alan başvuru sahipleri lehine kullanımına açılmıştır. Bu nedenlerle yer yer, planın ön-gördüğü yoğunluklar ^{de} 1.5/ 2 katına çıkmıştır.

Bu tür yoğunluk artışlarının çeşitli olumsuz etkileri görülmektedir. Fiziksel Çevre-Kent- kötüleşmekte, yeterli gün ışığı alınamamakta, ve doğal havalandırma engellenmektedir. Trabzon gibi nemli iklimde sahip bölgelerde ise bu tür uygulama ve sonuçları çevre sağlığına elverişsiz koşulların ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Ayrıca yoğunluk artışı mevcut alt yapıyı (içme suyu, kanalizasyon, vb.) zorlamakta, ulaşım sistemini yetersez hale getirmektedir.

Planın uygulamasını denetleyen teknik kadroları da yetersiz kılmıştır. Son on yılda sadece iki yıl için bir mimar imar müdürü olarak atanmıştır. Diğer zamanlarda bu görev, planlama eğitimleri olmayan kişilerce yürütülmüştür.

İtirimci kuruluşlar da plan ilkelerinden bağımsız hareket etme eğilimi göstermiştir. Bu kuruluşlar kendi hizmetlerinin geregi olan yapı ve makina parklarının yer seçiminde plan bütünlüğünden bağımsız hareket etmemektedirlər.

Parasal kaynaklardan imar işlerine ayrılan paylarda 1973 ten buyana sürekli olarak düşmektedir. 1973 te imara ayrılan pay genel bütçenin %2 i iken bu oran 1981 e kadar yaklaşık %02 olarak kalmıştır. Bu para ile ise belirli bir imar uygulası yapılamaz. Bütçe harcamalarının büyük bir bölümü ancak personel giderlerini karşılayamamıştır.

Sonuç: 1. İmar planının stratejik kararlarından biri olan tanjant yol açılması ve plan bürosu içinde de açılması olasılığı zayıftır.

2. Planda öngörülen arazi kullanım kararları büyük ölçüde yerine getirilememiştir (fuar alanı, kavşaklar, genel ulaşım sistemi gibi).
3. Planda öngörülen kullanım değişikliklerinde doğacak çevre yararı etkisi planın arazi kullanım kararlarına yansımamıştır. Gelecek baskı dikkat alınmamıştır. Revizyonlar sırasında daha önceki aksaklılıkları düzeltici bir yol izlenmemiş, daha önceki uygulamalar çok yönlü değerlendirilmemiştir.